

Bilag til f. t. dyreværnslov

snarest muligt søges indhentet erklæring fra ejeren såvel om udpegning af dyrlæge som om hans stilling til den af dyrlægen foreslåede aflivning, dog kun hvis dette kan ske uden at medføre en uforvarlig forsinkelse af aflivningen.

Stk. 6. I alle tilfælde, hvor aflivning skal finde sted, meddeles der ejeren eller den, hos hvem dyret er anbragt, skriftligt pålæg herom. Såfremt pålægget ikke straks efterkommes, sker aflivningen ved politiets foranstaltning.

Stk. 7. Når det ville medføre unødige, alvorlige lidelser for et dyr, at den i de foranstående bestemmelser foreskrevne fremgangsmåde anvendes, kan aflivning af et tilskadekommet dyr dog altid finde sted straks, såfremt det er åbenbart, at dyret ikke vil overleve skaderne eller som følge af disse efter den foreskrevne fremgangsmåde alligevel ville blive aflivet.

Stk. 8. Udgiften ved aflivning påhviler dyrets ejer. Udgiften ved tilvejebringelsen af den i stk. 3, jfr. stk. 5, nævnte dyrlægeerklæring påhviler det offentlige, såfremt afgørelsen går ud på, at aflivning ikke skal finde sted, medens den i modsat fald påhviler dyrets ejer. Såfremt den af kredsdyrlægen i medfør af stk. 2 og stk. 3 afgivne erklæring går ud på, at aflivning bør finde sted, er ejeren – eller forsikringsselskabet, hvis sagen alene er forelagt kredsdyrlægen på grund af manglende samtykke fra dette – pligtig at erstatte de positive udgifter til befordring m.v.; iøvrigt afholdes udgifterne til kredsdyrlægen af det offentlige. Samtlige udgifter kan forskudsvis afholdes af politiet.

Stk. 9. Vedtagelser i forsikringsaftaler, hvorefter der opstilles særlige regler om den forsikredes ret til erstatning, når dyret aflives i medfør af foranstående bestemmelser, er ikke forpligtende for den forsikrede, såfremt han i behørig tid har underrettet vedkommende dyrlæge eller politiet om, at dyret var forsikret.

Almindelige bestemmelser og straffebestemmelser m.v.

§ 16. Angående dyrs transport, slagtning, aflivning, mærkning og deres behandling i anden særlig retning kan der gives forskrifter af justitsministeren, ligesom der i politivedtægter kan optages bestemmelser i så hense-

ende. Justitsministeren kan endvidere give forskrifter om, at aldersmærkning af heste kun må foretages af personer eller institutioner, der er bemyndiget hertil.

Stk. 2. Justitsministeren kan fastsætte bestemmelser angående handel med hunde- og katteskind, herunder om bogføringspligt for opkøbere af sådanne skind.

§ 17. Det er forbudt uden politiets tilladelse at drive erhvervsmæssig handel med dyr fra butik eller andet fast forretningssted. Tilladelsen kan til enhver tid tilbagekaldes, såfremt den handlende straffes for overtrædelse af denne lov, eller såfremt dyrene ikke passes og plejes forsvarligt.

Stk. 2. Foranstående bestemmelser finder ikke anvendelse på handel med heste, kvæg, svin, får, geder, kaniner, pelsdyr og fjerkræ.

§ 18. Den, som ved overanstrengelse, vanrøgt eller på anden måde behandler dyr uforvarligt, straffes for dyrplageri med bøde, hæfte eller med fængsel indtil 1 år. Har forholdet haft karakteren af mishandling, er straffen fængsel, indtil 1 år, i gentagelsestilfælde 2 år.

Stk. 2. Den, som iøvrigt overtræder de i denne lov indeholdte eller i medfør af loven meddelte forskrifter, straffes, for såvidt ikke andet er bestemt, med bøde eller hæfte. På samme måde straffes den, som overtræder et vilkår for en tilladelse.

Stk. 3. Tilsidesætter en dyrlæge sin anmeldelsespligt efter § 15, stk. 1, straffes han med bøde.

§ 19. Den, der ved dom findes skyldig i mishandling af dyr, såvel som den, der efter tidligere at have gjort sig skyldig i dyrplageri eller i anden overtrædelse af forskrifterne i denne lov eller i lov nr. 152 af 17. maj 1916 om værn for dyr påny findes skyldig i sådan overtrædelse, kan ved dommen for bestandig eller for et nærmere fastsat tidsrum frakendes retten til at eje, bruge, passe eller slagte eller i det hele at beskæftige sig personligt med dyr. Forbudet kan begrænses til at angå bestemte arter af dyr. Overtrædelse af forbudet straffes med bøde.

Stk. 2. Den, der med viden om et sådant forbud lader en person, hvem retten til at beskæftige sig med dyr helt eller delvis er frakendt i medfør af stk. 1, i sin tjeneste ud-